

Рис. А. Дукер

ВІСТНИК О. Д. В. У.

МІЯЧНИЙ

О. Д. В. У.

ЧЕРВЕНЬ

1934 Р.

ЧИСЛО 21.

ЦІНА
15 центів.

РІК 3.

ОРГАНІЗАЦІЇ
ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ
В АМЕРИЦІ.

ВИХОДИТЬ В НЬЮ-ЙОРКУ, Н. Й.

Увага! Нью Йорк і околиця! Увага!

СКЛЕП МУЖЕСЬКИХ УБРАНЬ

Роблю на замовлення МУЖЕСЬКІ УБРАННЯ,
продаю готові, як рівнож роблю СІЧОВІ і „ОДВУ”
однострої, роблю все, що входить в обсяг
кравецької роботи.

ВИПРОДАЖ УКРАЇНСЬКИХ

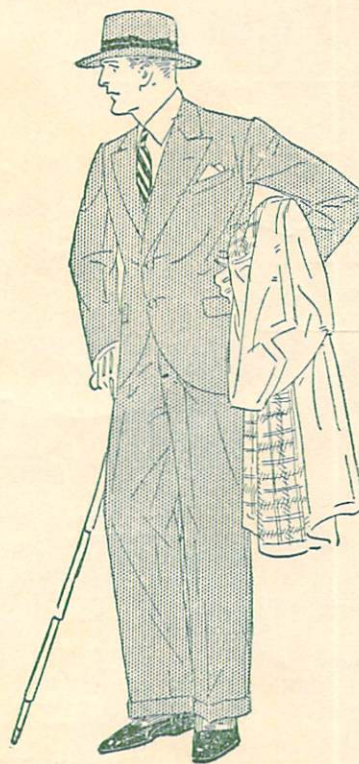
ВИШИВОК із Ріднього Краю,
по дуже уміркованих цінах.

ВИШИВАНІ ОБРУСИ

із серветками від \$5 в гору,
ДОРІШКИ, РУЧНИКИ від \$2
до \$5, ПОШИВКИ, КАПИ на
ліжка, КИЛИМИ і т. д.

Вся праця викінчена першої класи!

A. PASICHNYK

107 ST. MARKS PL. NEW YORK, N.Y.

ВІСТНИК „О. Д. В. У.“ Vistnyk of O. D. W. U.

(ОРГАН ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ).

ВИДАЄ ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА „ОДВУ“
В НЬЮ ЙОРКУ, Н. Й.

Виходить що-місяця. Річна передплата \$1.50,
поодинокое число 15 ц.

(A MONTHLY JOURNAL OF THE ORGANIZATION
FOR THE REBIRTH OF UKRAINE)

FOUNDED 1932

Published by the Executive Committee of O.D.W.U.
in New York, N. Y.

Subscription Rates: 15 Cents a Copy.—One Year \$1.50.

VISTNYK OF O.D.W.U.—P. O. BOX 13 STA. D., NEW YORK, N. Y.

Ч. 21.

Місяць Червень 1934.

Рік 3.

З НАГОДИ ЧЕТВЕРТОГО ЗІЗДУ.

Вступаємо в четвертий рік нашого організаційного життя. За нами три роки організаційного досвіду й здобутків. Здобутки ці, хоч на око невліковимі, то всеж таки вони належать до найважливіших, бо коріняться в душах і серцях Українського Громадянства в Америці. Принявши в основу нашого існування й діяльності живу народню ідею, ми зуміли серед українського громадянства розбудити приспану віру в народ, в народню силу, яка одинока доведе нас до волі. —

Поклавши собі за завдання нести допомогу революційній Організації на рідних землях, ми, хоч не всеціло надії на нас покладені оправдали, зокрема, коли ходить про матеріальну сторінку, то всеж таки ми поглибили віру у власні сили та скріпили фронт боротьби на рідних землях. Але це не дає нам права спочити на лаврах. Бо здобутки наші супроти тих великанських завдань, що ще перед нами, є як капля в морі. А оте українське море вимагає більшої натуги сил, більше праці, якщо маємо його сколихнути, в рух увести, щоб з одного боку воно не дозволило плисти на своїй поверхні всяким маловірам і спекулянтам, а з другого боку, щоб силою своїх хвиль розбило ворогів.

Особливо тепер, коли цілий світ переживає надзвичайно скрутні хвили й не знати ні години, коли він спалахне вогнем, не сміємо на цю хвилю бездіяльно ждати, а всі свої сили зосередити біля завдань, за які ми взялися. Ці наші завдання зводяться до наступних точок:

1. Поширювати чинну любов до нашого народу й віру до тих його змагань, які він за своє вільне життя зводить із ворогами.

2. Поглиблювати думку, що одиноким носієм і керманічем визвольних змагань є Організація Українських Націоналістів (ОУН) і вціплювати не тільки в лавах організованого Членства, але серед Українського Громадянства довіря до неї, послух та конечність підтримки у всіх її починах.

3. Плекати характерних, діяльних членів, що зумілиб встоятися у всяких чорних годинах чи хвилевих невдачах та не заломлювалисяб духом супроти наступів національних противників і чужонаціональних ворогів. Таких характерних і діяльних членів наша Організація вже має й мала їх від самих початків. Ходить про те, щоб новопоступаючі члени брали собі із них приклад і своєю самовідреченою та жертвенною працею збільшували організаційні лави.

4. Організувати молодечі секції, при чому ця праця спадає на молодечі вже існуючі гурти. — МУН, бо молодь найбільше зрозуміє й вичує молодечу душу й молодечі пориви.

5. Працювати серед Українського Громадянства в Америці в тому напрямі, щоб із розпорощених і роздертих всякими внутрішніми непорозуміннями людей, творити справжніх громадян із високими цінностями та зєдинити їх біля одної нам усім найдорожчої справи — визволення України.

6. Перевести на протязі найближчого року ударну кампанію з ціллю: оживити членство й призбирати відповідні фонди для дальшого розгортання революційної акції на рідних Землях.

Над способами переведення в життя цих точок радитиме Зізд. Не йде про те, щоб ми випускали цілу повіль паперових резолюцій але, щоб вичувши дійсність на наших землях, твердо й з запалом взялися до праці, щоб принятті постанови здійснити.

Хай Зізд цей буде одною із визначних подій на овиді нашого еміграційного життя, хай буде маніфестацією наших душ і сердець та хай нас ще тісніше звяже в організаційні ряди та штовхне нас до нових діл для добра України, на одному шляху — Національної Революції.

Т. Герман,
голова Ц. У. ОДВУ.

В ОБОРОНІ ЧЕСТИ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ.

(З приводу побиття радикального посла, Гривнака, на вічу в Пасейку, Н. Дж.)

В неділю дня 20 травня 1934, вечером, відбулося в Українським Народнім Домі в Пасейку, Н. Дж., віче краєвого посла радикал-соціалістичної партії до польського союму в Варшаві **Андрія Гривнака**. На цьому вічу, як нам доносять, група Українських Націоналістів з околиць Нью Йорку ділом здобула собі і своїй організації сатисфакцію за негідні напади на краєву революційну Організацію Українських Націоналістів (О.У.Н.), яких посол Гривнак допускався в своїх рефератах, головною у відповідях на запити громадян. Вони обскочили його на сцені і добре вибили.

Посол Гривнак є висланником української радикал-соціалістичної партії в Галичині. Він приїхав до Америки в тій цілі, щоби ширити тут соціалізм та „поборювати” Український Націоналізм.

Славно-звісна радикальна партія, яка виховала була Твердохлібів, Назаруків, Чижів та подібних їм типів; яка заявила лояльність супроти польських соціалістів, що є найбільшими ворогами українізму; яка стоїть під стягом 2-го інтернаціоналу, що з черги братється з 3-тм, комуністичним інтернаціоналом, котрий мільонами винищує Український Нарід; партія, якої члени в краю закінчують свої збори співаючи „Інтернаціонал”, — та сама партія тепер прислала до Америки свого „посла”, щоби той тут пробував підірвати силу Українського Націоналізму. Завдання це посол Гривнак сповняє в цей спосіб, що в своїх рефератах прикрадається до ідеології Українського Націоналізму й своїми політичними висновками її негідно викривлює на соціалістичний лад; далше — що **найголовніше** — він пускає між народ цілі тумани брехливих, брудних та спекулятивно обдуманих наклепів на Організацію Українських Націоналістів (О.У.Н.), щоби в цей спосіб замилити очи загалові та демагогічно підірвати престиж О.У.Н.

Короною його брудного очернювання Українського Націоналізму було його твердження на вічу в Нью Йорку дня 8-го травня б. р., що, мовляв:

„УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ І ЇХ ПРОВІД СТОЯТЬ НА УСЛУГАХ НІМЕЦЧИНІ”.

та що часто „ведуть розвідчу працю в користь Німців”.

Для нас — Українських Націоналістів — понище чести булоби вести словну чи часописну полеміку з такими типами як посол Гривнак, які негідні і піднести і слова критики проти О.У.Н. та бабратися в опрокидуванні їхніх, брудних, інтригантських наклепів на О.У.Н. —

Нашим одиноким аргументом є **діло!** — Це одинокий аргумент, який може переконати всяких перевертнів, впертих брехунів та запаморочених політичних варіятив, одинокий аргумент, яким варто оперувати в обороні перед подібними наклепами!

Тому, на нашу думку, чин цієї групи в Пасейку був одиноко вартісною відповіддю на наклепи посла Гривнака. Безумовно треба ствердити, що одержав він таку відповідь, на яку заслужив своїми неправними оскарженнями О.У.Н.

І нема найменшого сумніву, що це певно за своє брехливе твердження немовби Українські Націоналісти були запродані Німцям, посол Гривнак стрінувся з належною заплаатою тої неділі на вічу в Пасейку.

Наочні свідки оповідають, що коли посол Гривнак старався повторити своє твердження, висказане вже попередньо в Нью Йорку, про запроданість О.У.Н. Німцям, — група кількох здорових молодців, в зорганізованому порядку, мов оден скочила на сцену і розправилася з нахабним послом. В салі знаходилося коло 300 людей, переважно прихильників та навіть кривників посла Гривнака. В одному моменті розпочалася бійка на сцені і на салі, яка втихла доперва по яких 15-ох мінутах. Коли прибула поліція, то вже не мала що робити, бо справці, зробивши своє діло, розбіглися і не притримано ані одного з них. Посол Гривнак лишився за сценою, обтовчений до нестями, напухлий, з попідбиваними очима та розбитою головою. — Виходить з того, що справці виконали свій плян прецизно.

Ще раз повторюємо: ця група своїм вчинком в Пасейку, хоч і тілесно скривдила посла Гривнака, сама дала йому відповідь на його обманьчіві заяви, без ніяких полемік з боку авторитетних кругів Українських Націоналістів. Дала йому таку відповідь, якої він міг сподіватися від нашого націоналістичного загалу, скорше чи пізніше. Дарма — націоналізм вже так закріплений, що загал самий вже вмє діяти в його обороні.

Прикро сказати, але, міркуючи з настрою загалу, думаємо, що це був передсмак, чого посол Гривнак може сподіватися в других місцевостях, якщо далше буде допускатися таких брехливих практик у відношенні до Організації Українських Націоналістів.

Політичне обманьство наших партійних демагогів починає мститися на них самих. Вони вже випроваджує з рівноваги здорово думаюче громадянство та провокує його до чинної, дійсно „радикальної” реакції. Бо коли вже загал починає бити „посла” за його невпинні, брехливі наклепи на других, тоді вже не по-

може жадна його паперова, ані словна полеміка. Оце власне, до чого довели партійні демагоги своєю політичною підлотою.

Надіємося, що пан Гривнак, повернувши до краю, перекаже усяким собі подібним людям, якто непрактично є в Америці хапатися за брехню та брудні наклепи в боротьбі з політичними противниками.

Із тої події одну відрадну річ треба підкреслити: видко, що американські прихильники Українського Націоналізму є ідейні та не дозволять вже на це, щоби хто небудь безкарно плюгавив імя боевої організації О.У.Н., святу Ідею Українського Націоналізму та їх Славний Провід, з вождом Українських Націоналістів, полковником Коновальцем на чолі!!

ТО ЦЕ ПОСОЛ?

„ЗНАЮТЬ” ХТО НАПАВ.

З пирводу побиття радикального посла, А. Гривнака, на вічу в Пасайку, Н. Дж. дня 20 травня б. р., далися чути різні голоси за і проти того вчинку, та посипалися різні запити на адресу т. зв. „українських фашистів”, тобто Українських Націоналістів.

Найцікавіший є факт, що всі і вся приписали цей вчинок „ню-йорським українським фашистам”, не маючи найменших конкретних даних, якіб попірали таке твердження. А вже сама „Народня Воля” присікалася до них як корова до верби і категорично ствердила, що це їх справка. Редактор Чиж в своїй „редакційній статті” заявляє, що „імена напасників відомі і скоро проти них візьметься відповідні (значить: судові — ЕС) кроки”. Ці знову ж мудрагелі з Пасайку, котрі переводили віче, мажуть в „Нар. Волю” в своїх справозданнях, що „нарід хотів злінчувати напасників...” та що „декотрі з них погубили свої документи”, на підставі ніби яких розпічнуться арешти. Але — чому напасників на салі не „злінчовано”, або бодай чому їх не задержано та не приарештовано, як також чому, коли знані їх імена, досі не потягається їх до судової відповідальности, або чий то документи знайдено на салі, — того „Народня Воля”, ані її редактор, ані теж її дописувачі з Пасайку не виявили людям. Виходить з того, що вони нічогосінько не знають; що неправдою є, немовби „оборонці” знали імена „напасників”, неправдою є, що знайшли якісь їх документи і на підставі них знають, хто це робив (могли знайти Бог зна чий папери, бо ж було там кілька соток людей). А дальше — видко, що неправдою є, що радикали хотіли „злінчувати фашистівських напасників” на салі, бо щоби когось „злінчувати”, треба його мати в руках, а коли б вони були мали їх в руках, то чейже були б бодай віддали їх в руки поліції, яка за хвилину зявилась на салі. Чому ж? — Може не знали як „лінчувати”. А може причина та, що, як повідають наочні свідки, самі „оборонці”, замість думати про „лінчування фашистів”, в запалі не памятали що роблять та самі нападали на посла Гривнака й теребили його як бараболу, думаючи, що це „фашист”. (Це факт! — ЕС). Це либонь лише у председателя, або секретаря віча було таке палке бажання „лінчувати”, яке й лишилось

лише тихим, сердечним та лютим бажанням. (Це також доказ, якими примітивними категоріями, — категоріями дикої, розушеної юрби думають українські интернаціоналісти. — ЕС). А не арештують ще мабуть й тому, що „варант” коштує \$300, які пропадають, коли оскарження викажеться безпідставним. Значить, нема у них „певних” підстав до оскарження, а триста доларів в теперішню пору по вулиці не ходить.

Кінці кінців, остаточний висновок такий, що ані радикали з Пасайку, ані „Народня Воля” не знають взагалі хто побив посла Гривнака, а ще менше певні того, що це були ню-йорчани. Проти „фашистів” кричать так собі з привички.

ТРАПИЛАСЬ НАГОДА, ТА ДАРМА...

Незвичайно інтересним для нас є звернути увагу читачів на засоби і тактику боротьби, якими завсіди послуговується „Народня Воля”. Засоби завсіди однакові: клевета, брехня і демагогія. А тактика також завсіди одна: **безнастанне послуговування тими ж клеветами брехнею та нестримною демагогією**. І ось тепер, коли побили посла Гривнака, „Народній Волі” це мов з неба злетіло: немовби сам Бог зіслав посла Гривнака та спричинив факт його побиття. Свіжа і знаменита нагода до ще одного нападу на Націоналістів. Вона зареагувала тим самим методом, за який посол Гривнак мабуть і набрав. Редактор Чиж знову розревівся мов теля проти Націоналістів, мовляв: „ось дивіть, що це є націоналісти... які вони... якто вони руйнують, замість будувати... яку то вони державу нам збудують та як та держава буде виглядати в їх руках? — Банда розбишак... побили велику особу, представника селянського народу...” і тп. І в цей спосіб редактор Чиж думав, що вбе два або й більше заяців при одному вогні: „гідно” зареагує на „бандицький вчинок фашистів” та „отворить очі” громадянству на „українських фашистів” і приверне його на радикальну віру. Та громадяне наші вже не діти. В них є своя свідомість і своя опінія. Ніжя і „Народню Волю” та всіх „оборонців” вони знають, як знають і це, як їх всіх, від посла Гривнака почавши а на редакторів Чижові скінчивши, з натури кортить до брехні. Вони знають, що Українські Націоналісти дотепер зробили ділом, а скільки „побили”, знають і

це, що Націоналісти — там де треба, то роблять діло, а там де треба того, то й б'ють. Громадянство вже від давна знає ідеологію і політичні напрямки Українських Націоналістів, знає чого вони хочуть і якими дорогами йдуть до цілі; воно добре розуміє ці великанські завдання, які Націоналісти реалізують ділом і проляттям власної крові, звертаючи від часу до часу увагу і на такі слимаковаті перешкоди в роді послів Гривнаків, які в'ються їм під ногами на це, щоби лише своєю слиською, брудною течю наслизити їм під стопами, так щоб ці бодай посовгнулися.

Бо ж це власне, а нічого іншого, посол Гривнак на американському ґрунті пробував робити: слизити під ногами Націоналістів, щоб ці захиталися, а вживав до цього брехні.

Нема, отже, ніякого страху для нікого з погрожок та нових наклепів з боку авантюристичних українських радикалів в Америці.

Ще раз треба підчеркнути, що неправдою є, що радикали знають хто побив посла. Вони можуть твердити лише це, що й ми самі, думаємо, тут сміло можемо сказати: **що його в кожному разі побили прихильники Українських Націоналістів.** Але хто саме — це вже справа до розв'язання таким знавцям-розвідникам, як добр. Чиж, Цеглинський та Січинський. (Ці два останні, як кажуть, хоч зажерті від якогось часу вороги, для „добра радикальної партії, подали собі руки, що б лише вислідити напасників на посла Гривнака. — ЕС).

ЧУЖОМУ НЕ ДИВОТА.

Деякі громадяне ставлять таке питання: „чому то ці прихильники Націоналістів, чи хто там, не нападають на польських фашистів, большевиків, на жида Шварцбарта, який вбив Петлюру, на польського генерала Галера...?” — Відповідь коротка: коли вороги нас атакують брехнею та підступом, то ми, Українці, остаточно не дуже дивуємося їм, мо ж їм їх державний, чи народний інтерес наказує так робити. Але коли своя нужда в роді посла Гривнака присікається до нас й від літ по ідіотичному, одними і тими самими клеветами на нас сипле та завсіди запорошує брехнею очи громадянства, то ж кращої відповіді йому немає. Кажуть, що колись, а ще й тепер, ноторичних злодіїв буками наводили на добру дорогу. А злодій не далеко втік від брехуна, то ж такий самий спосіб найкраще є примінити й до брехуна. — Коли вже ходить о напади на наших національних ворогів — поляків, большевиків та москалів, а то й скомунізованих жидів — то це може робити все громадянство, коли треба й можна, не лише Націоналісти. Націоналісти роблять це там, де можливо і що можливо. Ось в часі недавніх проти-большевицьких походів в Нью Йорку, Шікаго, Бостоні, Емридж, Сиракюз, Дітройт і тд., то ж ці походи підготовляли й переводили ніхто інший, як власне Націоналісти — Відділи ОДВУ, Січи, Відділи УНС та другі національні організації — які й нападали на юбри большевиків та розгромлювали їх а то й лишали ворожих трупів за со-

бою. В той же самий час радикали, крім деяких відважніших, боялися і вийти на вулицю, що б не дістати від жидків по путилиці (так! — в першій мірі в Нью Йорку, що можна ствердити свідками. — ЕС); вони мов та голота бігали по задах походів та підцмокували, мовляв: „ай, та ж наші наберуть, наберуть! Нащо то то було...” (Автентичні слова одного радикала в Нью Йорку в часі походу. — ЕС). Розгроми большевиків також були. Менше як рік тому всі читали в американській та українській пресі, що сталося в Баилон, Л. Ай., а ось в Ембридж не тільки що Націоналісти розгромили большевицьку банду минушої осені, але ще й дотепер двох большевиків сидить в тюрмі. Напасти і набити Шварцбарта, убийника Петлюри? — Безумовно річ на місці. За життя українського вождя варт він бодай дістати кілька гузів на голові, а то й чого кращого. Знаємо, що в Канаді Українським Націоналістам вдалося дістатись до него та добре потурбувати його. Та тут спитати б треба: чому на самому місці його вчинку, таки в Парижі, головній квартирі УНР, коли Шварцбарт ще там був, соціялісти, а в першій мірі самі уенерівці — чому вони з ним не зробили порядку, або бодай не унешкідливили його на дальше, а випустили його за границю? — Або нападати тепер на Галера та бити його, чи робити йому бучу? — По перше це б було дуже немудре, бо він е тепер неважною в політиці особою і ніяк не е зв'язаний з українською політикою. Робити це для самої мести було б шкідливим і коштовним абсурдом. По друге — знову спитати треба: Тоді, коли ще Українських Націоналістів не було а в Америці „панували” теперішні Січинські, Цечлинські — соціялісти, а генерал Галер збив тут польський легіон, яким мав поборювати Українську Армію, чому тоді панове соціялісти не здобулися на відвагу і не справилися з Галером? Та ба — тоді панове радикали були заняті... **організованням українського громадянства в Америці на большевицький лад, який миттю поширювався по цілому світі.** А тепер, пізні Івани, хочете нападати на Галера, особу, яка не має жадного політичного значіння навіть в своєму повіті в Польщі, не то в політичному світі? —

Це ось стільки про „напади на чужих, замість на своїх”.

ЩО Ж РОБИТИ З НАХАБОЮ? — КОТЮЗІ ПО ЗАСЛУЗІ!

Політичні партії змагаються зі собою загально прийнятими в світі політичними методами, отже і аргументацією, про яку так бубнять „оборонці”. Але ця аргументація, і всі ці методи, мусять бути чесні та оперті на правді. Тимчасом якої чесноти та правди вживає в своїй політичній аргументації посол Гривнак та всі інші радикали, зокрема тут в Америці? — Зважте таке: коли вас хтось прозве злодієм і, хоч ви йому перед загалом докажете, що це неправда, та „х” разів зібете йому його аргументи, він таки дальше безнастанно, роками, буде на кожному кроці чіпати вас перед людьми

й пробувати доказати, що ви таки злодій. Що ви йому зробите? — Вам надоїсть аргументування з ним, чи навіть позивання його на суд. Ви стратите рівновагу і при першій ліпшій стрічі особисто з ним розправитеся. — Оце таке саме і з українськими соціалістами та з послом Гривнаком. Від 7-ох літ, чи більше, вони воюють своїми брехливими „аргументами”, закидаючи Націоналізмові всякі найбрудніші речі. І хоч вже тисячі разів їм ці аргументи розтощувалося на очах всього народу, вони таки далі їх держаться і все грають одної і тої самої, та навіть не стараються шукати за новими, якимись мудрішими аргументами. Будь ласка скажіть — як з такими негідними нахабами аргументувати? — Що відповісти такому ідіоті, коли він реве перед загалом, що „вони (Націоналісти) не можуть видержати аргументу й пориваються на бійку”? І з ким там аргументувати, ба — дебати зводити? — Хібаж це кожний дурень має право дебатувати, чи варт він того чи ні, що б лише замачати свої пальці в сосі всенароднього політичного значіння? — З брехнею та демагогією бабратися та в цей спосіб надавати їй перед громадянством позорів рації? — Та ж на це одинока хіба рада є: ще раз злапати і ще раз добре вибити!

НЕ ГОРОЇЖИВСЯ В КРАЮ, А БРЕШЕ В АМЕРИЦІ.

Добр. Гривнак, приїхавши сюди як народний посол, в очах тутешнього громадянства будь що будь виглядає на якийсь політичний авторитет з рідного краю, без огляду на його політичні переконання. Він приїхав сюди, що б переповісти громадянству положення Українців на рідних землях. Значить — громадянство сподівалося почути від него нічого іншого крім дійсної правди, яка існує на політично-суспільному полі в краю. Тимчасом що показалося? — Тому, що в краю ані посол Гривнак, ані ціла радикальна партія не є в силі гороїжитися, бо там нема перед ким, бо народ стоїть за новою силою Українських Націоналістів і не повірить так легко наклепам і брехням на Націоналістів, яким з близька приглядається, — тому посол Гривнак, приїхавши до Америки, мабуть за намовою тутешніх „махерів”, спокусився на хитру штучку: давай засипувати громадянству порохом очі, давай сипати брехню проти найбільшого свого противника політичного — Українських Націоналістів (чийми вже противниками ці останні не є?! — ЕС) та в цей спосіб пробувати баламутити опінію громадянства та підривати престиж Націоналістів. А аргументацію свою посол Гривнак опер на брехні. Громадянство, замість почути правду про це, які в краю політичні відносини між групами, при якій течії, під яким умоформом організується народ до боротьби з ворогами, — почуло про це, як то „Українські Націоналісти стоять на услугах Німеччини та ведуть в її користь розвідку акцію...”! — Таке нам сказав краєвий посол, політичний авторитет, від якого ми сподівалися почути правду.

ПЕРУТЬ І НАШІ, АЛЕ НЕ БРЕХНЕЮ.

Представники Укр. Націоналізму, зокрема всі краєві делегати О.У.Н., завсіди вотіпали і ще вотіпають наші політичні партії, це правда. Вотіпають, аж дрантя з них летить! Є бо й за що. — Але вони завсіди вживали до цього непоборимих аргументів, доказів із самого реального життя. Чи зрадницькі, федераційні затії гетьмана Скоропадського, чи розкладовий інтернаціоналізм радикалів, чи кволість орієнтуючихся на ворогів УНР, чи абсурдна, угодовецька політика УНДО, чи що інше — це все доказане життям, це все нарід бере під розвагу як доконані, чи доказані факти. І ними завсіди аргументують представники Українського Націоналізму (якщо їм треба аргументувати — бо справжнім аргументом Націоналістів є діло) та поборюють недоцільну політику противників, а закріплюють свою ідею і політичні переконання. Але ніколи вони не спокушувалися на брехню! —

„Українські Націоналісти на услугах Німеччини...” — Послові Гривнакові лишаються дві річі: або доказати це фактом, або пошитися в дурня і спалитися з поміж громадянства. (В пресі він вже почав хитатися в своїх „оскарженнях” проти Націоналістів. — ЕС).

ЧИ Ж ЦЕ НЕ НА МОСКОВСЬКИЙ СПОСІБ?

Чи ж закид посла Гривнака, що Українські Націоналісти служать Німцям, не є зроблений по большевицькій методі? — Чи ж це не є ця сама лінія поборювання Українського Націоналізму, якої від літ держиться московський режим? — Чи ж це не є ця сама тактика, якої держаться всі наші вороги, так москалі, як і поляки та другі, а саме: зробити в очах світа з української справи чиюсь інтригу, головню (востанніх часах це модне) інтригу німецьку та опрокинути український визвольний революційний рух як рух, який розчинює на Україні Гітлер та в цей спосіб позбавити української справи всякого самостійницько-державинцького характеру? — Ця сама! І тепер власне, коли ввесь Український Нарід, зокрема українська еміграція, бореться з ворожою заграничною пропагандою, що старається представити нас в такому світлі, — тепер до голосу московського червоного режиму долучився ще голос... українських радикалів: посла Гривнака та других. Як же може наша еміграція в Америці боротися з такими брехнями Москви, здобути зрозуміння в американського світу для нашої державно-визвольної справи, коли чужинці, приглядаючись Українцям, бачать, як частина самих таки Українців думає про Український Нарід як запродавців? — Як же, повторюємо, виглядає наша самостійна політика? —

Та не дивота, від наших соціалістів того можна було сподіватися. — Вони ж належать до 2-го інтернаціоналу, а цей починає брати накази з Москви. І дарма, чи це будуть здекларовані большевики поборювати наш самостійницький рух, чи такі українські соціалісти (ніби то „державники”), — не робить різниці: робота все одно буде виконана в користь кровопивчої Москви.

„ПРЕДСТАВНИКИ” РОБОЧОЇ УКРАЇНИ.

Мовляв „побили представника селянського люду України...” Що за пуста нісенітниця? — Такий він представник селянського люду, як редактор Чиж, добр. Січинський чи добр. Цеглинський і їх „Народна Воля” є „представниками українських робітників в Америці”. Як добр. Гривнак і є послом селянського люду, то представляє він селянство своєї округи, в якій своїми демагогічними виступами хіба виховує ось таких самих радикальних дубів, як він сам. — Але це б був мабуть несправедливий осуд Рогатинців. (Посол Гривнак з Рогатинщини — ЕС). Бо ось самий п. Гривнак признає, що він з диву не міг вийти, коли по „паціфікації” з лісів повертались розігнані люде та пішли голосувати і кинули свої голоси... ніби на него. Радикальна сила їх притягнула до баллотів, га? Правдою є, що українське населення, яке під проводом українських бойовиків ставило польській владі революційний спротив, гнане національним почуттям, розпалене націоналістичною ідеєю, верталось з лісів та йшло голосувати... на кого будь, коби лише на Українця. Націоналістичних виборчих ліст не було ж. Але нема найменшого сумніву, що це саме селянство тепер стидається свого обраного посла, а зокрема стидається його українська молодь, коли цей не то, що веде понизуючу політику та провадить нарід в лабети 2-го інтернаціоналу, який братається із самими червоними кровопийцями України — большевиками, — але коли він найгіршим болотом обкидає Українських Націоналістів та їх Ідею, — цю силу, за якою вони стоять як мур та в якій бачать одинокє своє спасення із катівських рук ворогів.

В Америці проповідники українського со-

ціялізму також претендують на „представників” українських робітників в Америці. І хто це має такі амбіції? — Пачка професійних „шпіцлів”, яка опанувала поважну газету, видавану за кривавий гріш українських робітників в Америці. Через цю газету вони накидають членству Роб. Союзу свою розкладову політику, хоч і в Роб. Союзі заледви горстка знаходиться таких членів, котрі погоджуються з тою політикою.

І заявляє редактор Чиж, що „ще не змякли кулаки українських робітників...” значить, що ще піднесуться вони проти „українських фашистів”. Певно, що долоні робітників ще не змякли, бо тяжко працюють вони на це, щоби вдержати ось таку гадючу машинерію, яку представляє собою „Народна Воля” і її редакційний та всякий „дорадчий” персонал, що старається надати Роб. Союзові пятно „соціалістів”. — Та чи мягкі долоні українських робітників в Америці, чи тверді, будьмо певні, що вони не піднесуться проти Українського Націоналізму, навпаки — дадуть йому піддержку. Кулаки можуть піднести лише загорілі „оборонці” Чижів, Цеглинських, Січинських та Гривнаків. Та тут вже є одна така групка Українців в Америці, яка безнастанно підносить затиснені п'ястуки порти всего, що українське національне (хоч і більше поза тим нічого не робить), а це група з 3-тої вулиці в Нью Йорку — українські большевики і їх репилька, „Щоденні Вісти”. Разом вони творять знамениту пару та є зразком новочасного інтернаціонального руху, який на тілі Українського Народу виріс, немов заразлива квітка, у виді комуністів та соціалістів. Вони повинні подати собі руки, бо їх мало що розділяє.

Е. С.

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІСТЬ.

ПРО ДЕЯКІ ХИБИ.

Щоби стати дійсно творчою одиницею в революційній праці, на це не вистарчає тільки саме зацікавлення революційною ідеологією, але тут треба передусім вложити багато зусиль у виховання свого характеру і практичних своїх здібностей до революційної праці. Тимчасом часто підходить до цієї справи неповажно. От чомусь нам подобалася революційна праця і ми без надуми приступаємо до неї. Опісля, коли прийдуть прикрі хвили, настає заломання. А чому? — Бо ти не мав тих прикмет характеру і моральних вартостей, які рішають про те, чи дана одиниця є духово перероджена до виконання незвичайно відповідального й серйозного завдання, яке ставить собі націоналістичний рух. Дальшою хобою, яку помічає часом, є те, що одиниця перестає бути нераз самостійно-творчою. Вона сповняє тільки те завдання, яке їй другий доручить і прямо робиться механізмом,

що виконує усе з при звичаєння. Затрачує свою особовість і стає автоматом. Про цінність революціонера можемо говорити зокрема тоді, коли він-революціонер—викаже творчість у даній ділянці праці. Дуже важною хобою є також поверховність, з якою підходить до революційної праці. У такій ситуації ідеї націоналізму зачіпають тільки поверхню душі даної людини. Вони ділають тільки ззовні на її почування, але не доходять до глибин душі, ані не закорінюються в її світогляді. Вона живе тільки звичайно почуваннями — і це витворює в неї фальшиве переконання, що вона дійсно є під оглядом ідеологічним і моральним правдивим революціонером. Тимчасом при зустрічі з перешкодами й небезпеками розбиваються ці ніби переконання і людина стає „бідною жертвою”. Хоби ці, якщо вони в декого є, вказують на те, що та людина попала в революцію цілком випадково, з якихсь побічних мотивів, а не з психо-моральних і волевих вимог,

та дійсного глибиного органічного переконання про потребу й доцільність революційної праці для визволення нації.

ВИХОВАННЯ ВОЛІ Й ХАРАКТЕРУ.

Щоби виховати себе і стати особистістю, що самостійно кермує життям і творить його, а не є механізмом до виконання лиш волі других, треба працю над своїм самовихованням починати від основ, від початкових засад, якими кермується ціле життя. Цими засадами є сильна воля і характер. Відповідне поставлення цієї справи й виконання її матиме далекосягале значіння і в житті даної одиниці й в житті цілої нації. Чому? — Життя нації проявляється в творчій праці. Про творчу працю можна говорити тоді, коли є свідомість цілі змагання і є постійне плянове здійснювання цієї цілі. І власне в тому здійснюванні цілей рішачою роллю грає воля і характер. Коли того всього немає, життя нації — це або відрух (пр. бунти, які скоро припинюються), або звичайне виладування внутрішньої енергії в різних формах без виразно означеної цілі і напрямку. Розуміється, що такі прояви нац. життя не представляють більшої загрози для ворожих націй, бо вони своєю волею і силою загнуждають хочби як велику розгуканість неоформленої стихії. Праця українського революціонера мусить іти в тому напрямі, щоби виробляти сильну волю і характер і в себе і перевиховувати в тому напрямі рідну націю під кутом виразного плянового й цілевого намічення її завдань.

ЕТИЧНЕ ВИХОВАННЯ.

Сама сильна воля не може рішати про вартість людини. Можна мати сильну волю, але не маючи ніяких позитивних етичних норм, людина стає моральною злою. Тому праця над гармонізацією своєї особистості мусить полягати й в тому, щоби мати і скріпляти етичні норми, які послідовно впливалиб зі світогляду, який дана одиниця прийняла за свій. Цих норм не вистачає прийняти тільки в теоретичному змислі, вони мусять бути живими тобто треба згідно з ними поступати в житті. Треба виховати в собі етичні диспозиції і вони передовсім повинні кермувати нашими ділами. Етичні норми мусять впливати з націоналістичного світогляду. І їх треба перестерігати в житті приватному і суспільному. Не може бути такого роздвоєння, що для других проповідує означені моральні приписи, а самі не виконуєте їх. Вчинки правдиво націоналістично-моральної людини, й індивідуальності впливають з етичних мотивів, а не є впливом якихсь побічних, не сутєвих чинників. Пр. хтось тому віддається революційній праці, бо він особисто є нещасливий, а в якійсь праці він „надулужить” свою меншевартість. Безперечно, коли людина навіть і в тому випадку вповняє характерно працю, користь з цього для нац. життя може вийти. Але під оглядом етичним вчинки такої людини — як база для руху — є менше вартні. Націоналістичний рух му-

сильно опиратися на етичних моментах, бо в протилежному випадку він себе не виправдувавби й був би штучним. Особливо оці засади мусять прийнятися серед юнацтва і перевиховувати в цьому напрямі треба націю. 1) Ідеалізм, змагання в житті за ідею, жити фактичною реальністю далекої майбутності, а не вдоволятися сучасною реальністю і все оцінювати під кутом її тривалості, 2) творити й розуміти життя як змагання до вартості, 3) щоби вийти побідно зі змагань — творити силу, 4) метою є панування над життям у найширшому розумінні того слова.

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ.

Особливість вимагає, щоби людина була всесторонньо вихована. Інтелектуальне виховання — це вишколення умових здібностей і набуття означеної освіти. З оглядів теоретичних і практичних воно є кінцевим.

ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ.

Тому, що праця й існування людини залежні теж від її тіла, очевидним являється кінцевість, щоби плекати здоровля тіла. Методи в цій справі знані.

ПРАКТИЧНЕ ВИХОВАННЯ.

Поруч цього всього, якщо одиниця практично не навчиться поступати в житті, що є дуже складне, то праця її матиме малі висліди. З того може слідувати такий прояв, що матимемо під моральним оглядом величезну вартість, але реальну форму наших ідеалів важко буде досягнути. Не відбирається тут вартості моральним цінностям, тільки підкреслюється, що в житті є кінцевим всі моменти брати під увагу і вони всі разом при взаємнім доповненні себе можуть фактично принести повні, додатні висліди.

МЕТОДИ ВИХОВАННЯ І КІНЦЕВІ ЗАВВАГИ.

Якже сповнити отсі високі завдання, щоби себе виховати? Відповідь: тільки через самовиховання. Сучасна школа ворожа нам не може нас виховати, дім також, або в покищо дуже малій мірі. Маючи на увазі революційне наставлення Юнацтва, можна сподіватися, що це стане для нього основою до праці над собою. Це духове розположення дасть йому стільки енергії, що Юнацтво поконеє початкові перешкоди і самовиховна праця дасть великі успіхи. Треба тільки рушити з місця, а цею рушійною силою буде: трохи волі!

Великого бажайте й працюйте!

Революційне життєве наставлення і свідомість засвідчують тільки чини!

Свою революційну волю і думку переносьте у діла!

(„Юнак”).

Ор—ий.

БАНКРОЦТВО УЕНЕРІВЩИНИ

(Докінчення).

Як належить з'ясувати ці нові „соборницькі” деклямації уряду УНР, що так кардинально йдуть у розріз з цілою його довголітньою практикою?

Ми завжди твердили, що уенерівська концепція орієнтації на Польщу не є ані реальною, ані оригінальною, ані конструктивною. Що це лише повторення історичного лявірування між Москвою і Польщею, яке завжди і з закономірною правильністю кінчалось одним вислідом: розгромом України на користь Москви і Польщі.

Всупереч заяв п.п. Шульгинів про „спільність” українсько-польських інтересів, ми з'ясували, що національні, політичні, господарські, мілітарні і географічні умови наказують Польщі (таксамо як і Москві) заперечувати інтереси Української Нації. Вона це робила, робить і буде робити, коли матиме на це силу і спроможности. Тут навіть годі обвинувачувати Москву і Польщу. Роблять вони так, щоб для них було краще. Не їх вина, що на дорозі до здійснення своїх плянів вони завжди знаходили і знаходять для себе пустоголовних „хахлів” чи „русинів” у допомогу. Так використано і уенерівщину! Ми доводили також, що ан-ажуючися в польську політику, уряд УНР тим самим передає їй до монопольного заступництва і використання цілу повноту українського питання, а підготовку національного визволення, яке, щоб мати успіх, вимагає **насамперед** зосередження **самостійних** духових і фізичних сил Українського Народу, — обертає в знаряддя стратегічних і диверсійних махінацій польського таки генерального штабу та міжнародних контр-розвідок. Попереджали ми, що це все матиме фатальні наслідки. Бо уенерівці зменшали питоменну вагу і політичне значіння нашої визвольної акції на міжнародньому форумі і в опінії. Замість того, щоб в міжнародньому світі промощувати шляхи до самостійности і соборности України — як ідей та вимог, **ні від кого незалежних, засадничих, конечних** у їх життєвій **неминуности**, уенерівці обертали Україну в провінціоальне питання польського імперіялізму, плюс — в об'єкт рижних „експортно-імпортних” комбінацій інтернаціонально-спекулятивної швалі, яка в певний час готова була говорити з Лівіцьким, Скоропадським, Мілюковим, Денікіним, Керенським, з самим дияволом, аби лише мати добрий „торговельний білянс”! Сама українська справа обходила їх в рівній мірі, як рухливого пса пята нога... Сьогодні уенерівці похваляються своїми зв'язками і участю в „конференціях”. А ми з повною свідомістю кажемо: бодай би таких зв'язків і таких конференцій краще не було!...

В протизвагу до уенерівської концепції висували ми гасла **власних сил**, плекали духово-

психологічне оздоровлення нації, пропагували творення одноцілого **соборницького** фронту, на єдино можливій і реальній базі **національної революції**. Обурення викликували ці наші заяви в польонофільському таборі! Не маючи сил, доказів, відваги і спроможностей боротися з голошеними нами правдами, зуживав цей табор лякливої, розкладової тактики: демагогічно обернено нас у „ворогів національної справи”, в „руїників-анархістів” і в „гайдамаків”. Тихцем, „на вухо” (щоб уникнути громадської або іншої відповідальности) поширювано „від кума до кума” про нас поголоски, як большевицьких, німецьких і навіть польських агентів, що працюють у „чиїхось інтересах”...

Як грім з ясного неба, впали на голову уряду УНР події. І все вперек, все в перехресття надіям! Сталося так, що націоналісти — оті „дітваки” і „нереальні фантасти”, що від років уважали польонофільську орієнтацію (як і всі інші орієнтації) шкідливим абсурдом і поборювали її, показали більш далекозорими, ніж досвідчені уенерівські „державні мужи”. І хоч заскочені подіями міністри, щоб якось заспокоїти своїх прихильників, і підморгують їм таємничо очима, мовляв: „то все так собі, висока політика, а в дійсности все йде по нашому” — то всеж треба признати, що ці події пішли не „по нашому”, а по польському і по московському! Ціла акція уенерівців зазнала непоправного удару. Розмінюючи величну ідею Української Нації на випадковий збіг самих інтервенційних комбінацій, на тактику повної залежности від чужинців, що змагаються насамперед за **своє** політичне, господарське і соціальне панування, уряд УНР змушений тепер тягти всі прикрі консеквенції своїх згубних і неприродних ідеологічних і політичних позицій. Політика уряду УНР не лише не була і не є реальною, але якраз позбавлена будь-яких практичних основ, які робилиб її життєвою. Світ, обставини, факти і перспективи бачили уенерівці не такими, якими вони є і можуть бути, але такими, як їм **хотілося** їх бачити і в наслідок цього — збанкрутували. Наступив певний час і Польща сказала нашому польонофільському таборові словами Тараса Бульби: „я тебе породила, я ж тебе і убу”.

Ось ці то „реальні” обставини і привели до несподіваної зміни політичного курсу, до чудасійної метаморфози уенерівців у соборників. Ось причини, чому раптом п. Шульгин, який ще так недавно ганьбив націоналістичні ідеали соборности і власних сил нації не бачив „навіть на обрїю”, спромігся ці сили одразу знайти на сторінках своєї нової брошури і опинився в ролі „пророка” єдности і самодіяльности нації, ба навіть... „гайдамацької” національної революції. Уенерівщина рятує се-

бе... підшиваючись під український націоналізм. Звичайна „еволюція” всіх угодовецько-орієнтаційних груп, що, скрахувавши на власних концепціях, змушені обертатися в „теж-націоналістів”. По Паліївих, „теж-націоналістах-католиках” і т. д. зчєрги представники уряду УНР безцеремонно „соціалізують” собі націоналістичні ідеї, націоналістичну програму і націоналістичну визвольну тактику, жонглюючи цими цінностями з таким самопевним виглядом, ніби справді це вони їх творили в стражданнях підпілля, в тюрмах і на шибеницях. Прекрасна зайва ілюстрація загальної і політичної моралі!...

Коби це плягіаторство було тільки грою на словах! Коли-ж бо при цьому допускаються уенерівські банкроти варварського викривлювання високих кличів, спотворювання самої Ідеї. Коли в самому формулюванні соборницьких кличів ми знаходимо стільки крутіїства — то чого доброго можна сподіватися в ділах, у труднощах, що вимагають не високоштурдерних, трусливих „потягнень” (якого не-один зразок подали нам уенерівські дипломати), але твердої волі й видержливості на прямому шляху Української Національної Революції!

Все те таке наглядно, що його проглянуло б і малоработне політично суспільство. На щастя — таким не є наше суспільство, що не раз дало докази, як правильно вміє воно своїм здоровим розумом відрізнити правду від підробленої ніби-правди. Тим легше зорієнтуватися українській суспільності хочби з тих діл, які п. Шульгин заповідає в тій самій брошурі. Це діло має ціль доволі приманчиву, а спосіб до її осягнення зовсім вигідний. П. Шульгин одразу заходився „кувати” задекларовану соборницьку єдність з „братами Галичини, Волині, Підкарпаття і Буковини” на практиці. борницьку єдність з „братами Галичини, Волині, Підкарпаттю і Буковині небезпечно чи „нельояльно”, то він обрав найкоротший шлях: до тих „братів”, що мешкають... у Новому Світі. Читаємо в його брошурі: — „Брати з Канади, Сполучених Штатів, Бразилії та Аргентини! Ви не раз були чинниками у боротьбі за наше визволення. Своїм впливом... так само як і своєю матеріальною допомогою Ви брали дійсно чільну участь у цій боротьбі... На Вас покладаємо ми великі надії. Не забувайте, що Чехію збудовано... завдяки матеріальній допомозі емігрантів. На їх кошт збудовано чеську державу. З тих копійок, що дає (?) нам еміграція — складаються тисячі... Всі мусять заплатити свій національний податок, вносити свій гріш на національну справу”...

Знаменито! Не зібрався ще здивований „галицький брат” в Америці подумати як слід над виявами цієї несподіваної для нього уенерівської „любови”, як п. Шульгин вже ось тут — біля нього: — „Дайош доляри, а там розберемося хто, кому і за що”... І хто це домагається тепер грошей від нашої еміграції з Нового Світу, що в більшості складається з представників Західної України? Ті, що спродовж років обєртали українське населення цієї частини нашої землі у предмет політич-

ного гандлю з історичними ворогами! Хто це робить закиди західнім Українцям у партикуляризмі і стараннях за „тіснїщу батьківщину”? Ті, що самі від ряду літ творили культ „самостійности без соборности”, ба — навіть фабрикували „наукові” теорії про повну відрубність наддніпрянського і галицького типів!

Ми далекої від наміру ідеалізувати тих чи інших Українців. Зрештою — самі походимо з наддніпрянського оточення. А мимо того зобовязані обєктивно засвідчити величезну роль **якраз** західньо-українського елементу в боротьбі за здійснення наших **спільних** національних ідеалів. По тюрмах Польщі це і тепер томляться революціонери, засуджені за активні виступи проти **московської** окупації перед кількома роками. А акт Лемика?! А криваві протимосковські демонстрації української еміграції (переважно західньо-української) в Америці, що відбулися так недавно? А помічна роль галицьких націоналістів-революціонерів у боротьбі з Москвою на самій Великій Україні? Молоде, активне, свідоме і жертвенне населення наших Західніх Земель не дає ніяких підстав до закидів у політичному партикуляризмі і духовій містечковості. Хто зна, чи не зявиться воно **основою** відродженої соборної нації і чи не відиграє у свій час рішаючої, оформлюючої ролі також і на Великій Україні...

Щож взамін за ці вияви справжньої соборности дали західнім Українцям самі уенерівці, що докоряють їм „місцевий патріотизм”? Достапамятну декларацію Андрія Лівичького в часі кривавої польської пацифікації, в якій він боротьбу українських націоналістів сквалфікував „большевицькою акцією”?! Або непристойні викрутаси самого п. Шульгина на міжнародних конференціях зприводу цих таки подій, де він пацифікацію представляв як „внутрішню справу” Польщі й складав останній побажання бути сильною і щасливою, бо — мовляв — така його тактика вимагалася правилами... „дипломатичної чємности”?... Застрашливим цинізмом відбиває від цих спроб уенерівщини одним махом стерти всі темні прояви її так недавнього минулого, тай ще... дістати за це гроші від українського громадянства.

Але чи хоч тепер щиро збирається уряд УНР повести нову, активну акцію на основі голошених (хоч і запізно!) засад соборности і власних сил? Та де там! З тої самої брошури довідуємося, для чого він збирає фонди: — „Тепер час, коли треба найширше поставити нашу пропаганду закордоном. Це першій бій, який мусимо виграти. Піддержуйте уряд УНР в його закордонній акції”. — Ну, а українські землі? А національна революція і власні сили, які уенерівці, нарешті, „визнали”? Усе це може почекати, бо — як чули ми — поневолені на Україні і так „радіють” із успіхів уряду.

Втративши одну „конюнктуру”, уенерівщина шукає тепер другої. Щоб себе рятувати, вона міняє свої захисні кольори і силкується на час перетворитися в ідеалістичного купідона, що за малу ціну скрізь готовий роздавати свої поцілунки „єднання”. Та кого приваблять вони? Хіба таких самих банкротів.

ДЕ ДВА БЮТЬСЯ, ТАМ ТРЕТІЙ КОРИСТАЄ

(Про передконгресові катавасії).

Довкола українського конгресу счинився в останній час великий шум. Шумлять всі і вся, кого ця справа обходить і необхідно. А зручні дірігенти сидять собі в куточку, та нишком накручують машину.

Ідуть переговори за переговорами, балачки за балачками. Там комісія радить, там знова конгресову газету видають, обмінюються думками й листами, пропонують одні другим вже наперед посади, вже наперед вирішують, що конгрес має вирішити, кого має вибрати „царем” чи „царем” України, а кого міністром, кого писаром, а кого начальником поліції, кому віддати Західну Україну на поталу, кому Буковину, як погодити Чехів з Мадярами, щоб не чіпали Закарпаття, скільки дається вторгувати за Бесарабію і скільки можна буде витиснути грошей з кишенівських жидів, а головним питанням, то як впхати в українську мову апостроф, без якого вона не є мовою.

Нишком балакають про те, як і звідки дістати гроші на конгрес, які дієти будуть діставати конгресовці (а це найголовніше!), де будуть ночувати, чи мебльовано й з обслугою, чи може самому прийдеться цибульку смажити, чи можна буде їхати трамваєм, чи прийдеться йти пішки та чи будуть звернені кошти поїздки трамваєм, чи буде мати президент конгресу авто до розпорядимости, кого назначити амбасадорами до різних держав, ба вже й списки ладяться, хто вміє по англійськи чи французьки 10 слів, а хто більше. Важною річчю є й технічна сторінка, тож балакають навіть і про те, якого жидка наняти комівояжером, а якого шефом пропаганди, чи дадуть поляки паси на поїздку, чи може ні, як дістати візи на нанзенівські паси, хто зложить за кожного нанзеніста кавцію при вїзді в державу, де буде конгрес і т. д. і т. д. Без кінця й без міри справ намножилось.

Коли конгрес, якщоб (не дай Бог!) він зібравсь, вирішить ті всі справи, не знати, бож не треба забувати, що всі що поїдуть на конгрес, це люде принципіві і ані на йоту другому від принципу не уступлять. Будуть держатись партійної догми, як репях кожуха, а до того інструкції будуть мати відповідні. Вже потяг буде в дорозі, а відпроваджуючі до потягу будуть на пероні кричати, а не забудь там того то й того. А далі висловлюються бажання, щоб заряд конгресу паперу багато накупив і то доброго, бож здають собі справу з того, що весь конгрес буде паперовий, а до того й звіти треба буде висилати по части в пресу, по части в різні центри й ценнтралі, а по части й тим, хто буде завідувати дієтами та залізничими квітками.

А найголовнішим, то таки є апостроф для української мови. Без його держави не буде, без його українська мова на готентотську подібна, без його два політики з протилежних

таборів не годні порозумітись. Отакий собі маленький гачок між двома буквами, а стільки гризоти через його.

Читаєш це все по пресі й собі дивуєшся, що це воно таке, чи люде поважно думають, чи лиш так собі для забавки з безділля таке виписують. Та нетощо, навіть пишуть нашим професорам, щоб от сіли, бож вчені і написали промови до українського народу, як колись писав один німецький професор до народу німецького. От так собі сядь, папір на коліно, олівець з кишені і промови одна за другою вилтають як з ротацийної машини. Й за справи совісти не забувають, як кому вірити, чи за Отця і Сина, чи лише за Отця без Сина і т. п.

А деякі, тепер в затишку, а не на конгресовому фронті лише мріють солодкі сні. От дістану мандат на всю Україну і поїзду з Варшави чи Парижа танком до звільненого чужими руками Києва, инший знова снить що ночі про те, як то він на білому коні з почотом в звільнений руками Київ віде. Сон взяв за правду, та задаток на чистокровного араба вже дав, ба навіть почот став готувати. Двох кулявих та трох недолуг вишколюють два німецькі студенти, а кількох з боку стоїть та підсміхається з викрутасів та гопаків, що на таких вправах виправляють.

Є й такі, що хотілиб конгрес відбути в Америці. А це просто тому, що варто даром переїхатись в Америку, а там, як вдасться по протекції в Рузвелта, й залишитись редактором якоїсь Січі чи Народної Волі.

Ось так виглядає нині конгресова справа, що вже від року товчється по сторінках української преси. Але це лише одна сторінка медалі. А є ще й друга. Йй також треба приглянутись.

Впрочім не від речі буде відмітити й голоси про те, що з конгресу нічого не буде, то знова, що це дуже велика річ, треті кажуть, що вже все в своїх руках мають, четверті, що от лише грошків треба, а конгрес постановивби те, що вони хочуть і тп. А кожний знає, що хто грошей дасть, той і конгрес буде мати в руках. Так всюди в світі водиться, тож за гроші йдуть старання, головно на чужині, цебто ті, що про них в краю й порядна собака не гавкне. Звичайно старі політики, знають, куда стежка в горох. А грошей трудно дістати, бо й між чужинцями чимраз менше найвних.

Ось такий один епізод, не видуманий, а правдивий, бо й жерела свої має, чорне по білому написано, ще й підписано.

Конгрес заворушив так званих „наших” консерватистів, зпід берлінського стягу. Десь вони вичитали в парижському чи краще варшавському Тризубі, що УНДО погодилось дати універівцям мандат на монополь української справи. Кажуть, що в числі 11-ому це було, сам не бачив, то не ручу за правду. Таке було

написано в скоропадському журналі в Берліні „Дер Слявіше Остен” ч. 4 з 8.4.1934. Почулись загроженими, а головне „старший пан з Ванзее”, той самий, що його Закарпаття не „лихим теплим” словом згадує й що ще до другої федерації України з Москвою пне. Задумалось старому їхати ще на білому коні до Києва, тож і акафисти в кацапській церкві в Берліні за це наймає. Але треба з тим скінчити, бо довідається ще старий, то громом з Ванзее, як Зевс з Олімпу шпурне і нічого з чоловіка не остане.

Думав „старший пан”, думали прибічники й придумали: Давай, кажуть, зробимо інтерес. Німці з поляками погодились, але поза кулісами гризуться. Один на другого ножа за пазухою тримає. А звичайно таке буває, що там, де два бються, третьому також може щось дістатись. Йі подали оферту. Написали по московськи, переклали по німецьки й видрукували. Щось сторінок аж 6 друку, густо-густого, по німецьки, щоб наш брат не розумів в тому самому „Дер Слявіше Остен”. Зачинається так: „Банкrottво української демократії й українська справа в Польщі”. Поважно написано все і прикрашене різними поетичними зворотами, а написано те, що вже всім давно відомо. Бо хтож нині не знає того, що українська демократія вже давно збанкрутувала? Вже й воровцям на даху це знудилося цввірінкати. А німці, що збираються й слово „демократія” викинути зі словника, також забули про це.

Поділили українську справу на два фронти, західний і східний. Східна справа вже давно банкрут і нема їй ратунку доти, доки з Берліна не приїде на сивому коні „старший пан”, а західну завело в багно таки УНДО слідом за східною. Обі річки зливаються в одному морі, в варшавському, бо туди посунула після банкруту східно-українська демократія, тудиж вже втертим слідом посунула й західна. Вона ще трохи погандричилась, пробувала опозиційного хліба, вкінці вродила активістів і пішла.

Звичайно яблуко від яблони далеко не впадо. Пішов батько до Варшави на службу якогось там відділу генеральної ставки, тож і синові нічого не залишилось. Активісти поборикались трошки з режимом та й собі чкурнули під опікунчі крила „вусатого пана” в Варшаві. От до такого додумавсь автор оферти по довірочним інформаціям, не виїздячи нікуди поза столицю Ванзе, за виїмком хіба жидівського конгресу в Празі, де посилали його грошенят просити. Гроші однакові, жидівські навіть кращі, бо їх більше е.

Демократія програла раз тоді, як зробила революцію проти царя, другий раз, як проголосила самостійність, третій раз як „віддала” владу в руки „старшого пана”, четвертий, як його нагнала з України, пятий раз, як пішла на еміграцію, а шестий, як вступила на службу „вусатому панові”.

А союзникам, які „віддали” владу з рук демократії в руки „старшого пана”, не дозволили формувати української армії тоді, зате

дозволили тепер формувати почот для візду в Київ. Це лиш один уривок, що не цілком в гармонії з цілістю оферти.

Гроші, гроші й гроші — це 99,9% здоровля й успіху — кажуть в палаті „старшого пана”. Булоб добре, якби дали жиди, ще кращеб дістати від опереткового царя Кирила, найкраще якби дали „наці”, а вже колиб Детердінг на це погодивсь, то кращого випадку шкода шукати. Той вміє мовчати, коли щось дасть і на цьому попече пальці. Масони теж не погані люде, бо вони не хотять бачити самостійної України. А цеж з ціллями „старшого пана” не дуже розходиться.

Як вже згадано, то Тризуб похвалився був тим, що ось ундо дасть йому монополь на всю Україну від Варшави аж по Київ, навіть без Поділля. От добре, подумавби дехто. Раз вже будемо мати уряд і перестанемо бути безбатьченками. Буде кому заступитись за безталанну неньку, що тепер під московською кормигою та під варшавським батогом, не згадуючи вже інших меншин, що від вітру поваляться. Так де тобі там?

Навіщо сидить в Берліні старший пан, а коло його купа царедворців, що вже й чуже підданство встигли прийняти? Вони пруться заступати Україну. Не ратувати, а заступати й репрезентувати, хоч нераз і навпаки говориться. А без признаного ундо монополю не йде. Треба цей монополь здобути якось і ундо примусити, щоб частину мандату віддало „старому панові”. Інакше УНДО не примусиш, хіба його добре вдариш. І вдарили.

Зноваж таки в тій оферті вилаяли конгрес та назвали його польською штучкою, польською інтригою. Мовляв полякам треба мати моральні підстави до проведення якоїсь справи по відношенні до України. Тому й конгрес скликають, щоб за посередництвом уенерівців той мандат дістали. Отже виходить, що не уенерівці, а поляки дістануть монополь на українську справу від унда, як вже дістали від східно-української демократії.

А тут німецько-польська приязнь досягла вершка і починає котитись вниз. Чомуж не використати. Як німці погризуться з поляками, то й українська справа стане знова актуальною. З одного боку поляки будуть боїтись українців, тож можна буде від них щось виоторгувати, а з другого й німці не схотять попустити пута з рук, тож і від них можна буде щось обірвати. Дивіться, кажуть німці, поляки вже все в руках мають. Заки ви справу передумаєте, то нічого з України не лишиться. Тож вам одно остається, нас попірати, а ми вам збудуємо Україну від Києва до Берліну. Нічого поляки не зроблять нам і вам. А дальше, дивіться полячки, що крім уенерівців і унда ще й нас тут е калік пять, що по відповідних інекціях, можемо щось зробити. Як підемо з німцями, то горе вам. Але можете ще вратуватись. Як, то ви знаєте вже, не треба вам говорити. Далі до німців, що поляки Україну зпід носа заберуть вам, а ви не будете мати місця на поселення ваших безробітних і на збут ваших фабрикати. А що це зна-

чить, коли український хліб і німецьке залізо буде разом, про це вже хіба не треба говорити. Жити будемо, як павуки в сметані.

Ось таке менше більше видрукували по німецьки, щоб мало хто з наших читав. Закинули вудочку в мутній водичці. Думають, що рибка зловиться. Але гроші тут лише засобом до цілі. Їм треба монопольного мандату на Україну. УНДО не хоче дати його, тож може конгрес дасть. А коли не дасть? Годі й сивий кінь арабської крові посивіє ще більше в стайні, не діждеться парадного візду в звільнений чужими руками Київ. Йі самореклями не можна буде робити про легіони, січи, соколи, луги, ітп. Бо ніхто не повірить, хоч і тепер мало хто вірить.

А для підкріплення правдивості всього вище сказаного прийдеться сягнути глибше не

до якогось там собі битого на цикльостилю журнальчика, а до гетьманського бюлетену число 18. Пишетесь там таке: гетьманцям до ручається брати участь в балачках по скликанні конгресу. А далі, що присяжна рада відкидає можливість осягнути при помочі конгресу якихнебудь конкретних наслідків. Отже виходить таке, що на двоє баба ворожила. Як конгрес дасть нам монопольний мандат заступаєти і не ратувати Україну, то буде добре і конгрес щось варта, а коли ні, то біс його матері, бо він збанкротовано-демократичний, а заініційований тими, що лише в силу інерції держаться ще на поверхні життя.

Чи не хитро-спитаєте? Егеж, хитро! Не даром кацапи „хитрими хохлами” їх величали й величають. Лиш треба дивитись, щоб самі себе колись не перехитрили.

М.

НАШ ГЕТЬМАН ЗНОВУ „ЖЕНИХАЄТЬСЯ”.

Французський денник „Ле Тан” з 28. травня подає за англійським денником „Дейлі Геральд”, що бувший гетьман України перебуває зараз в Лондоні. При тій нагоді французський денник переповідає за англійським, що Скоропадський стоїть в тісних зв'язках із московською еміграцією монархістичного напрямку.

В дійсності така вістка нічого нового не каже, бо це, що Скоропадський має зв'язки з російськими монархістичними колами, є вже давно відомим всім українцям. Зрештою Скоропадський цього навіть не скриває, бо стоїть на становищі федерації України з Росією. Скривають цю концепцію тільки ті українці, які підтримують Скоропадського, й саме вони затаюють перед українцями пляни Скоропадського знову віддати Україну під московську зверхність. Затаювати мусять тому, що тепер

абсолютно вже ніхто не хоче слухати про поворот Скоропадського на гетьманський престол та про федерацію України з Росією.

Не від речі буде на цьому місці переказати за краєвою пресою, що нещодавно відбулася поміж українськими націоналістами, а кількома прихильниками гетьмана Скоропадського бійка в Берліні. Прихильники Скоропадського скаженіють від люті, що за ними ніхто йти не хоче, й ніхто не хоче підтримувати гетьмана.

В кожному випадкові Скоропадський, зв'язавшись з московською еміграцією, затіє напевно якесь нове нещастя для України. Будуть москалі мати якийсь претекст, щоб у відповідну хвилину знову йти на Україну.

(„Українське Слово” — Париж).

ПРОТИ БРЕХНІ Й НАКЛЕПІВ.

(Дещо про гетьманські викрути).

Поміщена в українській пресі коротка замітка про участь українського ексгетьмана в московському балю викликала серед берлінських гетьманців велику тривогу. Зараз пішли накази по гетьманських газетах „Хліборобський Шлях” у Львові та „Січ” в Америці якось викручуватись з тієї халепи та представити цю справу як звичайну брехню. „Хліборобський Шлях” закинув поданій замітці тенденційність, а „Січ” помістила в додаток до того ще й листа гетьманця Шемета з Ванзее під заголовком „Проти брехні й наклепів”. Що за брехня й наклепи, трудно сказати, бо ж ніхто не відпирає факту, що ексгетьман на московському балю був. Вибілити чорне не вдалось навіть п. Шеметові. В цьому самому числі „Сі-

чи” закидується львівському щоденникові „Діло” непоінформованість. В імя правди треба ствердити, що „Діло” на загал є добре поінформоване про справи своїм заступником в Берліні проф. Наукового Інституту. д-р Кузеля, зате ж „Січ”, хоч має свого заступника в особі проф. того ж Інституту д-р Мірчука, викладе велику непоінформованість, коли містить листа п. Шемета. А може вона не хоче бути поінформована?

В інтересі правди також треба ствердити, що в Берліні існує ще з 1921 року Союз Взаємодопомоги Українських Старшин, який до 1928 року включно давав рік-річно репрезентативні балі, з яких дохід був призначений на допомогу українським старшинам. До того

Союзу належать і старшини з оточення ексгетьмана. Що це п. Шеметові і гетьманцям невідомо, за це трудно відповідати.

А вже хіба не видержує жадної критики твердження, що ексгетьманові трудно зірвати звязки зі своїми „товаришами по зброї”. Видно, що в його українські старшини — це не товариші по зброї. Також замітка, що в московському старшинському союзі в Берліні є Українці не відповідає правді, бо в цьому союзі є лише кількох малоросів, а цих нині хіба ніхто не назве українцями, за винятком гетьманців. Що старшини московської армії, німецької національності визволяли прибалтійські держави, це правда, але також є правдою, що такі самі старшини „визволяли” й Україну від Українців. Згадаємо лише одно прізвище, чисто німецьке „Врангель”, по смерті якого ексгетьман власним коштом влаштував був паннахиду в Берліні. А вже хіба замітка про те,

що самий такт не дозволяє ексгетьманові відвертатись від своїх „товаришів по зброї”, коли вони в нещастю, найменше доцільна, бо в тому випадку ексгетьман повинен придержуватись того самого такту й по відношенні до старшин українських — „його ж товаришів по зброї”.

Тяжко узнати, що думає про це сам ексгетьман, але знаємо тепер, що думають його редактори й придворні про те. А це вистарчаюче.

Стільки в інтересі правди проти наклепів і брехні з Ванзее. Коли гетьманці виступають проти брехні, то повинні її спростувати, а не затемнювати різними карколомними комбінаціями й викрутками, що нібито ексгетьман на московському балю був, нібито його й не було, дальше звязки, такт, недоля московських старшин, „гаразди” українських і т. п.

А—в.

НАЦІОНАЛІСТИ БУДУЮТЬ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДІМ В ВІНДЗОР, ОНТ.

До Центральної Управи ОДВУ наспів від 12-го Гуртка УСГ в Віндзор, Онт., Канада, лист такого змісту:

Віндзор, Онт. дня 10-го травня 1934.

Хвальна Управа О.Д.В.У.!

Перший раз в історії Української Еміграції в Північній Америці, ми, Українські Націоналісти в Канаді, звертаємося до Вас з проханням допомогти нам матеріяльно у поширенні націоналістичної ідеї та реалізуванні націоналістичної програми.

Хоч у Віндзор нараховується приблизно 5 тисяч Українців, все ж таки досі ця велика громада не спромоглася на збудування власного дому, нема навіть домівки, в які б збори перевести. Це головно тому, що у громадянства нема довіря до власних сил..., а серед цієї частини загалу, що є ворожо настроєна до Українського Націоналізму, панує розбиття.

У такому положенні громади на нас Націоналістів припадає важкий обовязок. Ми не лише хочемо, але й за всяку ціну **мусимо** збудувати свій власний дім.

За короткий час свого існування Ідея Українського Націоналізму вспіла перевиховати нас до цієї міри, що ми вважали б це національним гріхом, коли б не використали тієї нагоди до опанування тутешнього положення серед українського загалу в користь націоналістичної справи.

До Вас, як носіїв ідеї визвольного руху на Вашому ґрунті, та до всіх Ваших відділів, звертаємося з проханням допомогти нам такий дім збудувати.....

Надіємося на прихильність та щире поміч з Вашої сторони...

Остаємо з націоналістичним привітом!

за „Будівельний Комітет Укр. Нац. Дому”
при У. С. Г.:

О. Лисий, голова,

Н. Мусій, писар.

Зазначити треба, що справа будови Національних Домів в Канаді є так важливою, що вона є рішаючою про існування та розвиток націоналістичного руху на тамошньому терені. А що ми всі є членами великого Табору Українських Націоналістів, немає різниці між канадійськими а американськими (Зл. Держ.) Націоналістами. Їх важна справа є нашою важною справою і нашим великим обовязком є допомогти їм такі дома будувати.

Тому всі віділи ОДВУ та всі прихильники Націоналізму в Злучених Державах, коли до них в цій справі віднесеться згаданий Комітет Будови, повинні по змозі відгукнутися як найприхильніше та як найскорше.

Центральна Управа ОДВУ.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

АНСОНІЯ, КОНН.

I.

РЕЗОЛЮЦІЇ.

ЗІЗД „УКРАЇНСЬКОЇ СТЕЙТОВОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СТЕЙТУ КОНЕКТИКОТ”.

Дня 6-го травня 1934 в Українським Народнім Домі в Ансонії, Конн. відбувся річний Зізд „Української Стейтової Політичної Організації Стейту Конетикот”. Участь в ньому взяло понад 100 делегатів, які заступали товариства і громади: **Ансонія** — ЗАПОРОЖСЬКА СІЧ, від. 67 УНС; **УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛІСТИЧНА ГРОМАДА** („Сітізен Клоб”); **СОЮЗ УКРАЇНОК**, від. 38; **МОЛОДЕЧИЙ КЛЮБ. Дербі** — ЗАПОРОЖСЬКА СІЧ, від. 23 УНС. **Бриджпорт** — УКРАЇНСЬКА СІЧ, від. 59 УНС. **Ню Гейвен** — ЛЮБОВ від. 370 УНС; **БРАТСТВО Св. МИХАЙЛА**; **БАНДУРИСТ**; **ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ ОДВУ. Ню Бритен** — БРАТСТВО Св. ПЕТРА і ПАВЛА, від. 254 УНС; „СІТІЗЕН КЛОБ”. **Гартфорд** — БРАТСТВО Св. І. ХРЕСТИТЕЛЯ, від. 277. УНС; „СІТІЗЕН КЛОБ”; **ВІДДІЛ ПРОВІДІННЯ**; **ПРЕЗВЕТАРІАНСЬКА ГРОМАДА. Савтпорт** — ТОВ. ім. ШЕВЧЕНКА, від. 84 УНС. **Савтенгтон** — УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА. **Клінтонвіл** — УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА. **Меріден** — УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА.

Заступлені були також і другі громади.

Зізд переводила президія зложена з гром.: В. Калина, председатель, Л. Апанович і А. Мерещак, секретарі; Т. Захарієвич, касієр.

Зізд відбувся в незвичайно поважному настрою. Він радив і виніс вирішення в багатьох дуже важких народних справах. — Центральну Управу ОДВУ заступав містоголово, добр. Микола Новак.

На окремому місці подаємо резолюції, які запали на Зізді. Ці резолюції рішено опублікувати в українській пресі в Америці та переслати до урядів УНДО-ня та Радикал-соціалістичної Партії в краю.

В часі Зізду присутні делегати зложили від себе та від своїх товариств жертви на боеву акцію ОУН. Тут подаємо спис жертводавців:

Тов. Бандурист з Ню Гейвен \$5, Бр. Св. Михайла з Ню Гейвен \$5, Сітізенський Клуб з Ню Бритен \$5, Тов. ім. Шевченка з Савтпорт \$5, Відділ 38 Союзу Українок з Ансонії \$5, Червоний Хрест ОДВУ з Ню Гейвен \$2; громадяне: Михайло Кутний з Ню Гейвен \$2, Олекса Запаринюк з Ню Гейвен \$1, К. Стасюк з Ню Гейвен \$1, Гр. Стасишин з Ню Гейвен \$1, А. Маланчук з Клінтонвіл \$1, Гр. Пашинок \$1. В. Калина \$1; дрібними зібрано \$7. — Разом зібрано \$42, які, по відчисленню розходів призначено на боеву акцію ОУН в краю.

Зізд Української Стейтової Політичної Організації Стейту Конектикот стверджує, що:

1. Сучасне положення Українського Народу на всіх окупованих ворогами Українських Землях є незвичайно важке. — На Великій Україні російський большевицький режим, для довершення своїх політичних цілей, старається за всяку ціну винищити Український Нарід, а доконує того при помочі доцільно спричиненого голоду, від якого гинуть десятки мільонів українського населення, як також через виселення соток тисяч Українців в північні тундри та на Соловецькі Острови, з котрих нікому нема повороту. — Зновуж на Західніх Українських Землях Польща старається знищити все, що українське. Замикає українські школи, просвітні та спортові товариства, кооперативи та інші українські народні установи, а в найкращому випадкові не дозволяє їм свobodно та здорово розвиватися; взагалі вона не дозволяє на розвиток українського життя, ані на свobodне плекання української національної думки.

2. Одиною силою, яка в теперішню пору успішно і у відповідній спосіб протиставляється тим зазіханням ворогів на всіх Українських Землях та поступає найкоротшим і найбільш надійним шляхом до відбудови Незалежної і Соборної Української Держави, є ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ (ОУН).

3. Український Націоналізм виявив свою вартість в незвичайно позитивних вислідах своєї праці також і на чужині, зокрема в Америці, де його заступає ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ).

4. Зізд заявляє, що Українська Стейтова Політична Організація Стейту Конектикот є націоналістичною організацією, яка під проводом ОДВУ тут, в Злучених Державах Америки, старається посилити революційну визвольну боротьбу ОУН, яку ця веде на Українських Землях.

5. Всякі дотеперішні напади на Організацію Українських Націоналістів та їх Провід були і є безосновні та неправдиві, а в найбільшій часті вони являються брехливими наклепами самих українських яничарів — польнофільських хрунів та московських наймитів.

6. Зокрема всякі виступи та напади на ОУН з боку Української Радикал-Соціалістичної Партії, так на корінних Українських Землях, як і з боку її експонентів на еміграції, зокрема в Америці, є злобними, демагогічними, гідними нап'ятовання інтригами, обчисленими на

задоволення партійницьких інтересів. Вважаємо, що така група, яка великодержавну українську проблему замикає в тісних рямках своєї не-української, вузько-клясової соціалістичної доктрини, не те що не заслуговує на привілей підносити голос критики проти все-української організації ОУН, якої вихідним заложенням є не вузько-клясові, але загально національні інтереси цілого Українського Народу, — але вона, з причини своєї інтернаціональної закраски, не повинна навіть називатися української народньою політичною партією.

7. Концепція творення т. зв. „Все-українського Національного Конгресу”, яку в останніх часах видвигнули деякі українські політичні групи, є нездійсненною, а самий такий Конгрес був би непотрібним, ба — шкідливим для української визвольної справи тілом. Ця концепція є штучним маневром українських краєвих та закордонних т. зв. „легальних” груп, яким вона мала послужити за новий товчок до піддержання свого політичного животіння та за новий „варштан” своєї т. зв. „політичної діяльності”.

8. Угодовецьке супроти Польщі становище УНДО-ня в Галичині оказалось незвичайно неумдрою політикою, яка в результаті причинилася до ослаблення відпорности Українського Народу та посилила зазіхання Поляків на українське національне життя. Ця політика принесла якраз ці небажані і вельми шкідливі для Українського Народу вислідки, які вона мала за ціль відвернути.

Тому ЗІЗД Стейт. Укр. Політ. Організації стейту Конектикот закликає:

1. Всіх Українців Націоналістів стейту Конектикот, як також і й всіх українських громадах в Америці взагалі, стати сильною лавою за Українським Націоналізмом та дати належну піддержку революційній визвольній акції, яку веде в краю ОУН.

2. Всіх Українців національного переконання в стейті Конектикот та в цілій Америці стати в ряди ОДВУ для зреалізованя вище-сказаного.

3. Всі Відділи ОДВУ, Парохії, Братства, Сестрицтва, Товриства і Молодечі Клуби стейту Конектикот до як найактивнішої праці в користь, і для поширення, ідеї Українського Націоналізму.

4. ЗІЗД вітає бадьору поставу всіх Українців, селян і робітників на Українських Землях, яку вони задержують у протиділанні на ворожі руйницькі зазіхання і звиває їх до задержання такої ж постави на дальше та бажає їм видержливости в так важкій боротьбі з ворогами. ЗІЗД врешті звиває їх до піддержання тих життєздатних, боєвих сил Українського Народу, які одинокі дають запоруку визволення Соборної Української Держави, та до побороування всіх тих течій, які замість визволення несуть братній роздір та партійне полі-

тиканство, ширять хруніяду та рабство, і які на ділі це визволення віддаляють в недосяжні площини.

За ЗІЗД Укр. Стейт. Політ. Організацій стейту Конектикот:

В. Калина
А. Мерещак
Л. Апанович
Т. Захарієвич.

II.

В 50-ті роковини уродин української патріотки, Агафії Бундзяк.

Рідко коли приходиться бути на таких роковинах уродин, які справлено для пані Агафії Бундзяк 5-го травня ц.р. в Ансонії, Конн.

Простора галя заповнена молодіжю, дітьми і старшими. Молодіж перевищає. Всі прийшли вшанувати паню Агафію Бундзяк.

Ювильятка, це оригінальний тип української патріотки, яку трудно знайти між нашими Українцями. Родилась тому 50 літ в Коломийщині, в бідній селянській родині. Вже за дитинства осталась круглою сиротою. Через непорозуміння в дома, лишає село, свою хату і їде в світ за очі. Ціле своє дитяче і молоде дівоче життя тиняється у наймах у панів польських. Там на свої очі бачить ту кривду і збиткування польських грабіжників над українськими селянами. Ця кривда відається їй в душу і вона постановляє помагати своїм людям, щоби дещо облегчити їх долю.

З такою постановою в серці приїжджає до Америки. Тут працює тяжко і бере живу участь в українському житті.

Приходить українсько-польська війна, а за нею лихоліття наших скитальців стрільців. Із питомою їй жертвенністю вона посилає поміч кожному, хто звертається до неї. Утримує студентів українських на університетах.

З повстанням Української Військової Організації на Украинських Землях, вона стало підпомагає її, бо знає зі свого власного досвіду, що лише боротьбою добудемо своє право на рідній землі.

І так проходить її життя. Приїхавши до Америки мало що навіть зміла читати українське письмо, а писати то зовсім не могла. Та це її не зневірило. Вона по пізнім ночам, по праці, виучується писати і перечитує майже всі писання Шевченка і Франка та в цей спосіб кристалізує свою українську душу. А ось тепер — станете з нею на розмову, то вона може Вам цитувати цілі уступи з повістей Франка.

Оден з промовців на згаданому ювілею порівнав її долю до долі України. Незвичайно чутлива на терпіння Українського Народу, вона нераз відхорує та відлежить, коли почує про потрясаючі акти ворожих катувань, що мають місце на Украинських Землях, як ось наприклад в часі смерті Біласа і Данилишина.

Тепер її великим бажанням є, щоби тут

роджена молодь не пропала для нас. Тому вона в Ансонії, Нью Гейвен все старається зробити щось корисного для молоді. Недавно подарувала гарне радіо для української молодіжної в Ансонії та в інший спосіб постаралася о це, щоби молоді мило і радісно було гуртуватися при українській роботі та вести українське життя. За це молодіж дуже любить її і шанує та горнеться до своїх, а доказ цього дала своєю численною появою на її 50-літньому ювілею.

Забава, яка відбулась в її честь, пройшла серед великого захоплення. Було на ній багато сміху і сліз.

Згадати тут належить, що такий самий ювілейний вечір, при участі великого числа загалу, зокрема молодіж, тиждень перед тим урядили для напї Агафії Бундзяк також громадяне в місті Нью Гейвен, Конн. Забава та випала так само величаво як і в Ансонії.

На цей вечір прибули також члени Центральної Управи ОДВУ, щоби пошанувати українську патріотку, та свою приятельку. — Дай нам Боже більше таких патріоток, як Агафія Бундзяк.

Тостмастром був відомий громадянин, добр. А. Мерещак.

На забаві не забуто і про визвольну боротьбу. Заряджено збірку на салі і зібрано суму \$45, які в цілості переслано через Центр. Управу ОДВУ на боеву акцію. Жертвували слідуючі: п-ні Агафія Бундзяк \$10, В. Калина \$2, Дм. Литвин \$2, Андрій Лешняк \$1.50; по \$1: Т. Свистун, Т. Федусь, М. Новак, Е. Скоцко, А. Мерещак, І. Шуран, І. Радзіх, М. Горбовий, М. Мужий, Й. Крук, Р. Оліяр, В. Семчишин, М. Тута, Параск. Тута, Е. Табака, Анна Кунцевич; по 50 ц.: І. Рогач, А. Зборівська, Я. Короташ, Катер. Шенгера, Ю. Лесів, Г. Кушпінський, І. Приймачук; К. Марущак 75 ц., М. Мирон 75 ц. — Решту зібрано дрібними датками. Всім жертводавцям належить щира подяка.

Згадати треба і це, що вечера, та ціла забава взагалі, випала так гарно головно завдяки прекрасній обслузі місцевих пань, відомих із громадської діяльності та великих приятельок п-ні Агафії Бундзяк.

Гість.

Executive Committee of ODWU,
P. O. Box 13, Station D.
New York, N. Y.

Branch 12 YUN.
Philadelphia, Pa.
May 16, 1934.

Gentlemen:

I wish to inform you that a YUN Branch No. 12 was organized in Philadelphia on February 20, 1934. Our meetings are held at the Ukrainian Hall at 847 N. Franklin Street, Philadelphia, Pa.

Officers elected are Alexander Yaremko, president, Marie Zinent, treasurer, Anna Bilyi, secretary. Up to date we have 50 members on our roll.

Our meetings have been mainly devoted to plans in preparation for the Ukrainian Field Day which we intend to have on July 1, or 4th, 1934. On this day we expect to have exhibitions of Ukrainian dancing and singing, also sports such as baseball, track and field events, and military drill.

Very truly yours,
ANNA BILYI, Secretary.

NEW HAVEN, CONN.

On Sunday, April 13th, the 30th branch of the Ukrainian Red Cross ODWU which was organized March 9, 1934 held its first public presentation in honor of Olga Bassarab.

In the morning special services were held for Her which were made memorable by the unusual and touching sight of the procession formed by members dressed in Red Cross uniforms. Father Prystay met the procession at the church entrance, then led them to the altar where two members placed a portrait of Her who is the organizations ideal and whose name, Olga Bassarab—is symbolic of true Ukrainianism.

After the services Father Prysty delivered a short talk on the life and the tragic death She suffered at the hands of the Poles.

During the evening a program was conducted and very ably presented by the president, Miss Thecla Holubovich.

The program was made possible by the cooperation of the choir, Banduryst, under the direction of N. Kisil, the Misses Mary Burbela, Mary Matwichuk, soloists and Pauline Fydyshyn, pianist.

The principal speakers and honored guests were Mrs. Anna Hladun and Mrs. Mary Blyznak of the Ukrainian Red Cross Center in New York City, who also took part in the procession. Their talks on The Purpose of the Red Cross and Olga Bassarab, respectively, were deservedly acclaimed by the audience.

Recitations—tributes in memory of Olga Bassarab by Mrs. Anna Hladun and Miss Mary Burbela were also enthusiastically received.

After the program refreshments were served by the Red Cross members.

A note of thanks to Mr. Pantelemon Panko who wished the organization success in their undertakings and made good that statement by presenting them with five dollars.

OLGA NEBOR, Sec.

ШКОЛА „С. У.” В ШІКАГО

На 1. червня закінчено перший курс вечірної школи „Синів України”, від. ОДВУ ч. 28. Школа мала записаних 34 студенти, а викладалося в ній англійську мову, арифметику, математику для вищих шкіл і українську мову. Всі предмети викладав п. Д. Чорний, В. А., а українську мову Др. Г. Г. Скегара.

На закінчення першого курсу та роздачі свідоцтв прийшов гість з Департаменту Просвіти вручити кожному студентові свідоцтво. Хор нашої школи під проводом п. Юрченка відспівав три пісні. По всій церемонії подали наші студенти-пані чудову перекуску. І студенти, і представник з Департаменту Просвіти, і гості забавлялися аж до пізньої ночі. При кінці всі сердечно попрощалися та лише жаліли, що вечір збіг так скоро.

Другий курс цієї школи почався знову і буде продовжений через ціле літо. Школа провадиться під ч. 2006 Шікаго евню.

Др. Г. Г. Скегара, директор школи.

Продовження ОПИСУ СВІТОВОЇ ВИСТАВИ, д-ра Г. Г. Скегара, наступить в слідуючому числі. — Редакція.

MME. ANNA MANGE

SANITARY BEAUTY PARLOR

PERMANENT WAVE

MANICURING	SCALP TREATMENT
FACIAL MASSAGE	SHAMPOOING
EYE BROWS TWEEZED	HAIR DYEING
HAIR BOBBING	HAIR BLEACHING
MARCEL WAVING	HAIR CURLING

439 E. 9 STREET, NEW YORK CITY

Дівчата українські! Женщини! Багато з Вас стараються пристроїтися, щоб якось приличніше вийти між люди. Чому не зайти до мене? Я Українка, я своя, я Вам дам ту саму обслугу, що другі. Свою працю сповняю якнайкраще. Зайдіть та дайте мені заробити!

ПОЗІР! УКРАЇНЦІ! ПОЗІР!

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 24-ГО ЧЕРВНЯ 1934

в годині 8-мій ввечір

—:—: відбудеться —:—:

СВЯТО КРУТІВ

В УКР. НАРОД. ДОМІ,

217-19 E. 6th STREET, NEW YORK, N. Y.

На святі співатиме два хори, а саме: хор О.Д.В.У. з Нью Йорку і хор укр. пресвітеріанської церкви з Нью-арку. Обидва хори під проводом професора Ю. Кериченка. Промовлятимуть: дел. О.У.Н. О. Грибівський і Д. Галичин.

Свято Крутів, яке відбудеться з нагоди 4-го Зізду О.Д.В.У., буде дуже величаве, а це тому, що на тім святі будуть представники багатьох громад і Делегати від О.Д.В.У. цілої Америки та У.Н.О. з Канади.

Комітет Свята.

GOLDA SHOE CO., Inc.

HIGH GRADE SHOES

48 NINTH AVENUE

WAtkins 9—0626

FOR THE ENTIRE FAMILY

220 NINTH AVENUE

WAtkins 9—6574

Мало кому знаний наш **бизнесмен Василь Голда**. А неznаний тому, що мало до него наших громадян заходить за тим товаром, який він продає. І тому, Адміністрація „ВІСТНИКА ОДВУ” уважає своїм обовязком сказати про него пару слів, як про **УКРАЇНЦЯ** та просити наше Вельмишановне Громадянство, а зокрема членів ОДВУ, щоб зашли до него для ознакомлення з його бізнесом і дали заробити своєму чоловікові, який з вдячності pomoже українській справі. **ВАСИЛЬ ГОЛДА** вже 15 літ в своїм бізнесі. Родом з Галичини, повіт Тернопіль, а з села Глубічок Великих. В Америці свій бізнес провадить переважно між чужинцями. Має два дуже гарні **СКЛЕПИ З ЧЕРЕВИКАМИ** один між 14 а 15 вул. на 9-тій Евені, а другий між 23 а 24 вулицею 9-та Евеня. Дуже приємний чоловік, чемно обходить гостей, має всякого рода черевики солідного виробу, танші і дорощі. Це одинокий Українець, на цілий Нью Йорк і околицю, який має того роду бізнес. Більше Українців в тім бізнесі в Нью Йорку не маємо. Аж прикро стрінутися з таким чоловіком, який має так гарний товар до продажі, а Українців в його склепі майже нема. Чому не піти до свого? Чому не дати заробити своєму? Чи краще занести свій гріш Жидови? Яким лицем піти до такого чоловіка за жертвою на народню справу? Чи думаєте, що „жид” дасть Вам ту жертву?

ДО ВСІХ ЧИТАЧІВ „ВІСТНИКА О.Д.В.У.“

Коли Ви є членом О.Д.В.У.,

Коли Ви є симпатиком та прихильником
О.Д.В.У.,

Коли у Вас є хоч крихітка посвяти для
національної справи,

Коли бажаєте успіху справі нашого націо-
нального відродження,

Коли бажаєте визволення Українському На-
родові,

Коли вірите, що визволення Українського
Народу наступить через УКРАЇНСЬКУ
НАЦІОНАЛЬНУ РЕВОЛЮЦІЮ.

ТО МИ ПОЗВОЛИМО СОБІ ПОПРОСИТИ ВАС О ОСЬ ТАКУ
МАЛЕНЬКУ ЦЕГОЛКУ НА ВІДБУДОВУ її:

ЗНАЙДІТЬ ОДНОГО НОВОГО

ПЕРЕДПЛАТНИКА

ДЛЯ „ВІСТНИКА О.Д.В.У.“, ТА ПО МОЖНОСТІ ЗЛОЖІТЬ ЖЕРТВУ

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Ану, кілька буде таких, які це зроблять? — Хто приєднає НО-
ВОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА „ВІСТНИКОВІ ОДВУ”? — Хто пришле
добровільну ЖЕРТВУ на пресовий фонд „ВІСТНИКА ОДВУ”?

ПЕРШИХ ВЗИВАЄМО ДО ЦЕГО ЧЛЕНІВ ОДВУ! — Других
всіх прихильників, які читають наш „ВІСТНИК ОДВУ”, хоч і не є
членами, а бажають, щоб він був у кожній українській хаті.

Передплата „ВІСТНИКА ОДВУ” на 1934 \$1.50 річно, 15 цнт. по-
одинокє число. Проситьсє також вирівнати залеглости передплат.

Наша адреса:

VISTNYK “O. D. V. U.”

P. O. Box 13, Sta. D., New York, N. Y.

АДМІНІСТРАЦІЯ „ВІСТНИКА ОДВУ”.